

Školáček

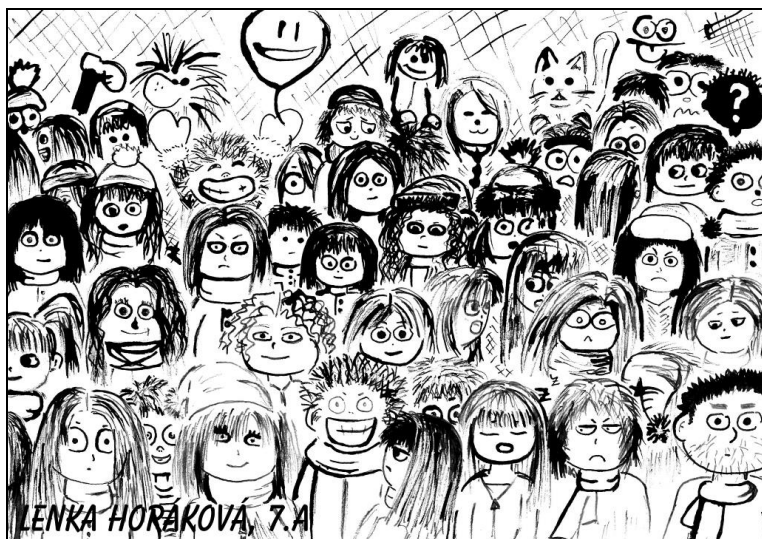

číslo 29

23. 6. 2016

Akademie 2016

1. Projev ředitelky školy (D. Bohatcová)
2. Pěvecký sbor ČERVÁNEK (K. Červený, M. Králová, O. Ladrová, E. Coubalová)
3. Mýdlový princ, MŠ (Z. Kašparová, Z. Gruszová)
4. Námořnická show, MŠ (E. Kopecká, J. Knotková)
5. Na matčjské pouti, 2. B (I. Kratochvílová)
6. Orientální tanec (E. Coubalová)
7. Aerobik nás baví (I. Švarcová)
8. Zelená je tráva (M. Králová)
9. Ferdové (R. Novotná)
10. Piráti (I. Fetterová)
11. Čarodějna ŠD (E. Coubalová, I. Vokřálová, H. Puričová, M. Řejhová)
12. Módní přehlídka; 9. A a 9. B (J. Pazderková)

Ozvučení:

Výzdoba:

Technické zajištění:

Slavní doprovod:

Časopis školáček: Hana Blažková

Režie:

K. Červený

třídní učitelky z 1. stupně, vychovatelky ŠD, MŠ

J. Pazderková a posluchači předmětu výtvarné činnosti

žáci 9. ročníků

A. Mašková a O. Zeman

Eva Coubalová

Den dětí

Během turecké války za nezávislost (1919 - 1923) vzniká 23. 4. 1920 Národní shromáždění. U příležitosti jeho založení prohlašuje vojevůdce a zakladatel Turecké republiky Mustafa Kemal Atatürk, že pro nový stát a jeho úspěšné budování jsou velice důležité děti. 23. duben proto prohlašuje za Den dětí. Dodnes se v Turecku slaví dětský svátek v tento den. O 5 let později probíhá v Ženevě Světová konference pro blaho dětí. Koná se 1. 6. 1925, a i tam doporučí vyhlásit den dětí. Na problém práv a ochrany dětí v tento den upozorní i čínský generální konzul v americkém San Franciscu. Na zdejším festivalu se objevuje velké množství čínských sirotek. Ovšem definitivně Den dětí vyhlašuje až OSN v roce 1954. Když je 20. 11. 1959 přijata v OSN Deklarace o právech dítěte, navrhuje oslavám věnovat toto datum. Mnoho států si ale nechává oslavy na den 1. června.

Tajemné a kouzelné stromy

Javor

Symbol javoru: strom nakloněný lidem, listy připomínají lidskou dlaň.

Kanadský národní strom, symbolická rostlina města Helsinky.

Javor v Egyptě

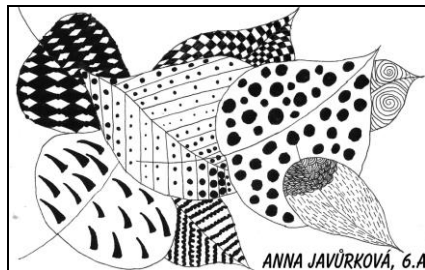
Na papyru pocházejícím z doby před 4000 lety byla nalezena zmínka o léčebném užití javorových listů.

Javor u Keltů

Šlo o strom nakloněný dětem, příznivě na ně působil, proto se pod něj malé děti pokládaly.

Javor u Řeků

V Řecku byl javor zasvěcen synovi boha války Area, bohu děsu Fobovi. Ares a Fobos byli doprovázeni Deimem, což byl druhý syn Area a bůh hrůzy. Javorové listy, které se na podzim krvavě zbarvují, nesměly být přinášeny do domů.

Javor u Římanů

Stejně jako pro Řeky, byl i pro Římany javor smutečním a nepřátelským stromem.

Javor v Evropě

Zde byl stromem milovaným, protože odháněl netopýry, o kterých se věřilo, že sají dětem krev. Na okna se proto zavěšovaly větvíčky javoru. Pokud se netopýr dotkl čapích vajec, nevylíhla se mláďata a čáp, který přinášel do osady štěstí, byl smutný a mohl odletět. Tomu měl javor vysazený v blízkosti hnízda zabránit.

Javor v Anglii

Děti, které byly posazeny na javorovou větev, se dožívaly vysokého věku. I v Anglii se věřilo, že javor odhání netopýry. Měl působit i proti nočním můrám.

Javor v Čechách a na Moravě

Protože je javor krásný strom, ubytovávaly se v něm často víly. Sídily v něm i zakleté dívky. Když chtěl javor někdo porazit – a z jeho dřeva vyrobili housle, měl počkat po prvním zaseknutí sekery, zda se neozve vzdech, nebo zda z kůry neprýští krev. To by znamenalo, že strom není jen stromem, ale že se v něm skrývá i nějaká bytost.

Význam javoru

Existuje 125 druhů javoru. Dřevo se využívá v truhlářství, ale hlavně při výrobě hudebních nástrojů. Čaj z usušených listů se používal na zánět mandlí. Z jednoho druhu javoru se vyrábí javorový sirup.

*Z různých dějepisných knih zpracovala
K. Landová*

Žáci letošních devátých ročníků se pokusili jako závěrečnou slohovou práci napsat fejeton na libovolné téma. Trochu jsem se obávala, že si opět budou volit celospolečenská, či celosvětová témata například z oboru ekologie, jak tomu bylo v případě slohové práce – úvaha. Proto jsem se snažila, aby se zaměřili spíše na problémy, které se jich opravdu týkají.

A žáci mě překvapili!

V mnoha případech se totiž jako problém, tedy téma slohové práce, objevilo RANNÍ VSTÁVÁNÍ! A tak se teď i vy můžete pobavit nad popisem těchto ranních rituálů.

Ale i na další problémy poukazují vybrané práce humorným způsobem s vtipnou pointou na závěr.

Mgr. Lenka Švarcová

Rychle, ale přesto pomalu

Alice Hajžmanová, 9. A

LUCIE JANDOVÁ, 6. A

„Už zase ráno!“ nejčastější věta mého života. Říkám si ji každý den, když z kuchyně slyším: „Alí, vstávej.“ Někdo může napadnout tolik věcí, když se řekne „obtížné“, ale pro mě je to rozhodně vstávání do školy. Je to taková hádka mezi tělem a mozkem. Když už se mozek rozhodne, že vstane, tělo najednou stop a ani hnout. Než celý souboj skončí, už uplyne nejmíň čtvrt hodiny. Konečně se nohy pohnuly k zemi a já připomínám spíš puding než lidské tělo.

Vyrazím ke skříni. Přichází první dilemma dne, co na sebe. Když si říkám: „Honem něco vezmi a běž,“ prostě to nejde a strávím tam další kus té, až moc krátké chvíle, co mám. Po konečném výběru rychle snídane a vyčistit zuby. Co bych to byla za puberťačku, kdybych se aspoň trochu nenalíčila. Mamka ve dveřích nervózně přešlapuje a připomíná čas. Když už konečně navlíknu bundu, hodím tašku na záda, běžím dolů obout si boty a to by se učitel tělocviku moc divil, jaké mety po schodech předvádím při rozpomenutí se na zapomenuté klíče a mobil na stole.

Po této dlouhé rutině konečně vycházím naproti vycházejícímu slunci. Říkám si, jak jsem to dneska skvěle zvládla, dokud neslyším příjízďující autobus s rozesmátým řidičem. Moc se mu nedivím, protože běh po ránu není zrovna můj šálek kávy, to ještě s taškou, kterou většinou přirovnávám k pytli s kamením. Při chaotickém nastupování do autobusu hledám peníze a plíce, které jsem pravděpodobně ztratila po cestě. „Jóó, už sedím,“ moje vítězná myšlenka při dosedu na zadní sedačku. „Já se z toho snad nikdy nepoučím, zítra to bude určitě lepší.“ Asi je špatné, že si to říkám každý den, ale když si už konečně zvykám, tak zjišťuji, že končím.

Dveře

Ondřej Houda, 9. A

Pro většinu z nás jsou dveře jen dveře. Každý den je používáme. Pro některé z nás se dveře staly nezbytnou součástí života. Někdy si ani neuvědomujeme, že jsme nějakými dveřmi prošli.

Jenže jsou tu lidé, pro které jsou dveře doslova mučící nástroj. Každý den k nim musíte dojít. Chytout kliku, otevřít, pak projít skrz, otočit se a nakonec zavřít. Nyní, co jste tento „Rituál“ udělali, jdete chodbou, zatočíte a „hle“ další dveře. „No, není to otravné?“ Další situace, kterou spousta lidí miluje, je, když dveře zavřít zapomenete. Nyní se dočkáte od člena vaší rodiny pochvaly a to citují: „Tak máš v prdeli voj, nebo co?“ Náhle máte zkaženou náladu a ke všemu se musíte vrátit zpět a ty zpropadené dveře zavřít.

Ale co kdyby ve světě žádné dveře nebyly? „No to by bylo úžasné!“ Každý den byste procházeli z místnosti do místnosti bez namáhavého „Rituálu“ s dveřmi. Vaši příbuzní by vám za nic nemohli nadávat. „No to by bylo ze světa hned lepší místo.“ Tedy až do chvíle, kdy zjistíte, že jste uprostřed zimy. Doma sedíte v oblečení, co nosí Eskymáci, protože všechno teplo uniká skrze průchody ve zdech, kde by normálně stály dveře. „Nevadí, na jaře už bude teplo.“ Tak jdete spát, jenomže nemůžete usnout s vědomím, že se k vám někdo v noci vloupá a ukradne vše, co se dá.

„Tak až na pár maličkostí by život bez dveří byl pohádkový, ne?“ To se nedá říct. Zkuste si představit situaci, kdy jste v centru města a potřebujete na WC. Bydlíte na okraji města. Pravděpodobně vás už dávno vykradli nervózní kosti, ale to je vedlejší. „Tak si dojdou na WC.“ Paní zaplatíte 5,-. Spíše si připlatíte, protože čtverečky toaletního papíru dává jak na příděl. Konečně vlezete do kabinky a zavřete. „aha,“ nezavřete. Tak si spokojeně bavíte a děláte povinnosti. Najednou před vámi projde neznámý člověk a po chvíli další. Nakonec vše vyvrcholí v okamžik, kdy jde kolem dav nadšených turistů s fotoaparáty. Po této trapné situaci máte chuť skočit z mostu.

„Abych to shrnul.“ V zimě se nehřejete. V noci ze strachu o váš majetek ani neusnete. Byli jste veřejně zostuzeni a ke všemu vás ještě určitě vykradli. A to vše proto, že jste nechťeli zavírat ty zpropadené dveře, které akorát otravují a znepříjemňují život a tak se ptám: „Stojí to za to?“

VÁCLAV PUFLER, 8.B

Malý problém?

Kateřina Švarná, 9. B

„Mami? Neviděla jsi někde druhou ponožku od téhle?“ ptám se a ukazuji mámě černou ponožku s fialovými puntíky. Máma zavrtěla hlavou a já opět, jako už mnohokrát, odešla zklamaná zpět do svého pokoje. A tak mě napadlo, kam ty ponožky vlastně mizí? Ve skříni už mám několik osamocených, kterým chybí druhá do páru, a už ani moc nedoufám, že je někdy najdu. Ztrácí se snad nějak záhadně v pračce? Nebo nám je někdo škodolibě krade?

Představujeme vám našeho nového Ponožkožrouta, bytost, bez které se vaše pračka neobejde. Od května tohoto roku je již součástí každé nově vyrobené pračky. Pokud ovšem vlastníte starší model, nevadí, můžete si ho přikoupit ve specializovaných prodejnách. Nezapomínejte ho pravidelně krmit, pokud váš Ponožkožrout vyhladoví, mohl by se začít živit i jiným typem oblečení.

Puf. Moje černá ponožka s fialovými puntíky se objevila v paralelním vesmíru. Puf, puf, puf. V každém domě lidé nalézají kvanta ponožek, které ale nikomu nepatří. Každá rodina má svou vlastní sbírku ponožek, od kterých nemá druhou do páru, a nikdy předtím je neviděli. Záhadu už řešili mnozí vědci, proč se ponožky objevují, to zatím nikdo neví.

A právě teď zmizela poslední ponožka. Co teď? Jedním řešením by mohla být revoluce v módě. Bylo by prostě normální, že všichni nosí různé kombinace, návrháři by se předháněli v návrzích těch nejlepších kombinací. Ale znáte starší lidi, ti mají problémy s přizpůsobením se novým trendům, takhle by to prostě nešlo. Řekli byste, že si ponožky nevezmete a půjčete jen v botaskách. Na pár dní možná dobré řešení, ale myslím, že za pár dní by vám vaše nohy asi

KRISTÝNA ČTVERÁČKOVÁ, 8.A

nepoděkovaly. Jedinou záchranou by mohli být vědci, kteří by sestrojili přístroj, který by vám k vaší ponožce vyrobil stejnou. Proč by ovšem vědce měly zajímat vaše ponožky, jim je úplně jedno, jestli mají stejné.

Sláva! Šla jsem ustlat postel a ponožka vypadla z deky. Ale počkat, tahle není moje...

Kolektivní práce, aneb když lidé nechodí na zkoušky

Radka Vilímová, 9. B

Myslíte si, že jde každý člověk nějakým způsobem nahradit? Většinou tomu tak opravdu je. Jsou však i případy, kdy se stává člověk nenahraditelným. Většinou se to děje při práci v kolektivu, kdy má každý svůj díl práce a platí zde trochu pozměněné pravidlo Tří mušketýrů – Jeden závislý na všech a všichni na jednom. A teď si představte, že jeden takový mušketýr si usmyslí, že do práce nepůjde. Důvodů je vždy spousta. Tím způsobí, že vaše práce se vám začne rozpadat, jako když vyndáte nit z pleteného svetru. A co potom?! Vzorovým příkladem je takový ochotnický spolek.

Zde totiž k takové situaci, jak už jsem se mohla několikrát přesvědčit, dochází zcela běžně. Každou chvíli je někdo velmi těžce indisponován. Nejčastěji leností či nechotou, což je podle mě u ochotníka velmi vážné, a nebo je tak ve své práci žádaný (tedy dle jeho slov), že je až divné, že ještě nevisí na stěně jako zaměstnanec měsíce. V takovýchto případech se přeživší snaží danou osobu všemi možnými prostředky nahradit.

Nejčastěji je to v podobě fiktivního kamaráda, který nikdy nezklame. Možná odsud se berou ty řeči, že ochotníci jsou blázni...těžko říci. Nebo (když je ve scéně hodně akce a fiktivní náhrada v tomto případě nestačí) přichází na řadu jakýkoli ochotník, který zrovna ve scéně nehraje, a tím pádem může daného nahradit.

Ani jedna z možností však není ideální a nenahradí danou osobu tak, jak by si člověk přál, a proto se velmi často pohádka pro malé děti zvrtné v pedofilii, kdy 60-ti letý princ vyznává svou lásku 15-ti leté princezně, či se velmi inteligentní postava stane velmi schizofrenickou – taková situace nastává, když se ochotník snaží nahradit dvě a více postrádaných osob.

Co vám budu říkat, prostě nic moc. Takže jestli se to bude opakovat, tak asi všechny, co na zkoušky nebudou chodit, poprosím, aby šli spíť do nějaké one man show, kde na nich nebude nikdo závislý.

Ráno by bylo lepší, kdyby začínalo později

Markéta Kačerovská, 9. B

„Ach to ráno!“ říkám si vždy po ráno už několik let. A kdo taky ne? Snad jenom moje mamka, která i přes svoje pracovní vytížení, které zažívá jak v práci, tak i doma, vstává stále hbitě a bez problémů brzy, dokonce i víkendy.

Já jsem ale zcela jiná, nevstanu, i přestože si večer před tím nastavím několik budíků. Ráno okolo mě drnčí, jako bych byla na bitevním poli a okolo mě probíhala občanská válka. Ale nebojte se, žádná bitva se tam neodehrává, vždyť by se mi tam ty lidi ani nevešli. Co si o sobě ten budík myslí, dělat po ráno takový kravál? Bohužel je ale jeho trpělivost mnohem větší než ta moje, a tak v mnoha

případech vítězí. Někdy ale zvolím pro mě přijatelnější variantu, a to tu, že budík jednoduše zamáčknu, a má po zábavě. Poté zalehnu zpátky do vyhřáté postele a v tu chvíli, jako by někdo lusknul prsty, spím.

Taky se vám určitě stává, že místo toho, abyste usnuli na pět minut, se probudíte po dvaceti minutách. V mém případě je to skoro každé ráno. Když si ale uvědomím, kolik mi zbývá času, než mi pojede autobus, začnu běhat po celém domě, jako bych právě běžela menší maratón. Vyskočím z postele

tak rychle, jako by někdo vystřelil z pistole.

Po zjištění, jaké „škody“ na mě napáchala uplynulá noc, bych potřebovala celý maskérský tým, abych mohla vůbec ze dveří bez toho, aby se psi s kňučením schovávali. Věřím, ale že tento problém nepotkává jenom mě. Když se pokouším rozčesat vrabčí hnízdo na hlavě, nadávám na svůj polštář, který mi na hlavě přes noc vykouzlil účes á la zásah elektrickým proudem.

Když jsem konečně svoje vlasy zkrotila, pokouším se obléknout a při tom si

vyčistit zuby. Říkám vám, že už takhle mi v rychlosti dělá problém se pořádně obléknout, tak aby každá část oblečení byla na správném místě. Tak se mi pak nedivte, že mě naštve i maličkost, kdy tričko mám naruby a nohu strkám do druhé nohavice. Když jsou všechny přesně tam, kde mají být, doběhnu pro tašku, hodím do ní učení na daný den a jdu najít klíče, které se mi každý den záhadně ztrácejí. Asi máte taky zkušenosti, že když nejvíc spěcháte, nic se vám nedaří a vše se vám ztrácí.

Když na mě konečně vykouknou zpod stohů papírů, zamknu dveře a právě teď začíná pravý adrenalin. Mám pět minut na to, abych došla na zastávku na hlavní silnici, která je asi půl kilometru od mého domu.

Běžím jako o závod, kdyby mi náhodou jel autobus o něco dřív, což se mi mimochodem taky občas stává. Když zahlédnu autobus, ještě zrychlím, že mi srdce málem vyskočí z krku. Po nastoupení do autobusu, který jsem naštěstí stihla, kdy ještě nemohu popadnout dech, se na mě řidič dívá, jako by zahlédl ducha. Usednu na místo a zhodnotím celé svoje ráno. Jediné co mě napadá je, že večer budu muset jít spát znova... Stejně mi to asi nijak nepomůže, i kdybych ráno chtěla vstát dřív, tak se mi to nepodaří, protože moje hlava si to vstávání nechce připustit.

Je nervozita nezbytnou?

Kateřina Jirovská, 9. A

Před nějakým vystoupením bývá téměř každý alespoň malinko nervózní. Na někoho se ale v životě usmálo štěstí a nervozita na něj nedosáhne, tento člověk je velkým pohodářem. A já těmto lidem upřímně závidím. Já jsem nervózní vždy, když se mám nějak projevat před větším publikem. Ale věřím, že i vy to znáte.

Nejhorší jsou pro mě různá vystoupení, ale dokonce mi dělá problém i zkoušení ve škole. Když na mě tréma dolehne před tabulí o dějepise, tak už jen hvězdy ví, kdy padl Jan Žižka. Začnou se mi klepat prsty jako stromové větve, když do něj foukne vítr. A co teprve klavírní koncert, to už si o nějakou nervozitu říká. To, že vystupuji mezi posledními účinkujícími, mi obvykle moc nepřidá, protože doba strachu, že se úplně zemožním, je o to delší. Když konečně přijde ta chvíle, vejdu do sálu a už tradičně zčervenám jako rajče, když zjistím, že sál je přeplněný jako konzerva sardinek. Mám pocit, že roztřesenými prsty nedokážu stlačit jedinou klávesu. Když jsem posledně s mrazem v zádech odehrála celou písničku, byla jsem tak šťastná, že to mám za sebou. Bleskurychle jsem se zvedla a stejně tak rychle zase zarazila. Vrazila jsem do učitele, který celým koncertem provázel. Zčervenala jsem více než

to nejvíce přezralé rajče a bez úklony zmizela vzadu ve třídě. V tu chvíli bych se nejraději propadla do země jako ztracené klíče.

Takhle vás tréma dokáže náramně ztrapnit. S trémou se setkávám, ale mnohem častěji, třeba když mluvím s lidmi, na kterých mi hodně záleží, nebo při nějakém důležitém rozhodnutí. A tak se ptám, jestli bych si na ní neměla nějak zvyknout, nebo ji ignorovat? Jde to vůbec? Proč někdo nebývá vůbec nervózní? Je to tak nespravedlivé. Člověk často postižený nervozitou si na ni asi po čase zvykne, jinak by to třeba v maskárně moderátorů televizních novin vypadalo jako v rajské zahradě.

Já a moje váha

Tereza Černíková, 9. B

Snad každé děvče v mém věku si o sobě myslí, že váží víc, než by mělo. Ale které míry jsou vlastně „OK“? Když jsem si položila tuto otázku, rozhodla jsem se navštívit internet. Nejvíce článků jsem samozřejmě našla na Facebooku, kde nám desítky rádoby autorek nabízí své „Zaručené rady na hubnutí“ nebo „Konečně vážím, kolik chci“. Ani zaručený časopis Bravo mi nepomohl.

I přes zjevně velkou praxi všech autorek jsem na svou otázku odpověď nenašla. Tak jsem se zeptala kamarádky, dále mámy a babičky. Kamarádčina odpověď byla nic neříkající: „Co tě to zase napadlo, nedáme si radši popcorn?“ Máma mi jen řekla: „Prosím tě, neblázni, a běž radši vysát ložnici...“. Díky mami. No a už mi zbývá jen ochotná babička. U ní jsem se odpovědi taky nedočkala a jen mi dala k nedělnímu obědu místo tři šest knedlíků.

Nikdy jsem nevěděla, jak mám vlastně správně vypadat. Někdo mi říká anorektičko, někdo se směje mým tlustým stehnům. Následně si pustím televizi, kde si ženy chválí svá tlustá pozadí. Na jiném kanálu se vystavují modelky s třicetikilovou podvážou a všichni je vychvalují, že takhle má vypadat štíhlá žena. Já jsem při psaní tohoto fejetonu spořádala jednu mléčnou Milku a zjistila, že se mám vlastně ráda a že mi vůbec nevadí, jak vypadám. Jsem se sebou spokojená.

Jak dokáže únava zkazit den

Pavla Jechová, 9. A

Znáte to? Když ráno v nekřesťanskou hodinu zazvoní budík, vy ho poslepu vypnete a nemůžete věřit tomu, že noc je už pryč? Ze všech sil se posadíte na postel a s ještě splepenýma očima, jaké má právě narozené štěně, koukáte, vlastně se spíš snažíte zvednout víčka při každém vyčerpávajícím mrknutí. A po deseti minutách usilovného rozkoukávání zazvoní budík znovu. Pak vám nezbyvá nic jiného než se postavit. Pomalu, ale jistě začínáte rozpoznávat obrysy nábytku v pokoji a snažíte se najít něco na sebe. Najednou zakopnete o tašku a po třech krocích uklouznete po igelitce. V mezičase nezapomenete prohodit pár neslušných slov a zase vyčerpání se posadíte zpátky na postel. Ano, i tohle se občas stává.

Třeba mně se to stalo nedávno. Jen s tím rozdílem, že mi pro změnu budík nezazvonil vůbec. Takže si představte výše popsanou situaci zhruba třikrát rychleji, protože jsem vůbec nestíhala. Nejhorší na tom ale je, že v ten den jsem zrovna jela na hasičskou soutěž. Samozřejmě, že kdybych jen ráno zaspala, tak to až takový problém není, protože jsem autobus nakonec stejně stihla, ale problémem se stala únava. Když jsem totiž z posledních sil dosprintovala na autobus, už tam na mě čekala kamarádka.

V tu chvíli, když na mě promluvila, jsem si uvědomila, že vlastně už nespím. Bohužel jsem si uvědomila ještě jednu věc a to, že vedle nefunkčního budíku mi leží i můj telefon. Ale to ještě není ten problém. Když jsme dorazili na stadion, všichni už byly rozběhání a rozevíčení.

Protože jsme přijeli o čtvrt hodiny později, kvůli zpoždění autobusu. Tudíž soutěž měla začít za půl hodiny a já byla nepřevlečená, nerozcvičená a zcela nepřípravená. Jako by toho nebylo dost, soutěž netradičně začala staršími žáky, což je moje kategorie. Než jsem se nadála, stála jsem na startu. Ještě bych měla podotknout, že ta nejhorší věc, co se může stát je, že by rozhodčí měl problém se startovní pistolí. A hádejte, co se stalo? Samozřejmě měl rozhodčí problém s pistolí. Což zapříčinilo to, že se mi nekonečným čekáním zavíraly oči. Když už jsem byla v polospánku, probudila mě píšťalka hlavní rozhodčí, která znamenala začátek disciplíny. Závod začal. Bez problémů jsem překonala překážku, sebrala hadice a proběhla kladinu. K dokončení mi zbývalo jen zapojit proudnici k hadici. Ale jak jsem tak rukou sáhla na pásek, proudnice tam nebyla. Zastavila jsem a ještě pro jistotu koukala na pásek, ale proudnice nikde. Podívala jsem se do diváků, tam kde stálo mé družstvo, a všichni se na mě dívali nepřítomným pohledem. Až po chvíli jsem si všimla mé proudnice v bedýnce pod jejich nohama. Pousmála jsem se a unaveně jsem začala balit hadice. Bez proudnice totiž nejde závod dokončit. Samozřejmě jsem pak na každých závodech poslouchala pořád dokola: „Nezapomeň si proudnici, jasný!“ Každopádně únava a nepozornost si vybraly svou daň.

Na konci takového dne vás tlačí myšlenka, jestli byl blbec ten den, nebo vy sám. Bohužel rada, jak přežít takový den, čárka neexistuje. Ale pokud budete mít sebemenší tušení, že právě takový den právě prožíváte, radši si dávejte pozor na všechny věci, které přijdou samozřejmě. A hlavně nezapomenejte, všichni je občas máme.

Zapomínání

Aneta Šimková, 9. B

V lékárně lze koupit různé léky, které můžeme používat jako prevenci proti zapomínání. Jen nesmíme zapomenout tyto léky potom užívat. Mnoho lidí i přes důkladnou prezenci zapomíná.

„Tato nemoc“ je opravdu někdy až na obtíž. Občas je nám ale potřebná. Třeba když se vám stane nějaký trapas. Jako mně minulý týden. Byla jsem v Kolíně na nádraží a jdu si koupit lístek. Přijdu ke kase a řeknu: „Dobrý den, prosím jeden lístek do Kolína“. Ale někdy se nám stanou i situace, při kterých nám zapomínání začne znepříjemňovat život. Například když si za nic na světě nemůžete vzpomenout, pro co jste šli, co jste to vlastně chtěli nebo kam jste dali ty klíče.

Když něco zapomenete, může to vést až k legračním, komickým situacím. Asi jako když pozoruju babičku, jak hledá ztracené brýle. Po chvíli babička zjistila, že je měla celou dobu na hlavě.

Některé situace vás i naštvou, třeba jako když so pro něco chcete dojit do svého pokoje, ale jakmile otevřete dveře, mozek začne protestovat. Dojdete ke

stolu a otevřete šuplík. Pak už nevíte, co dál. Jen stojíte nad otevřeným šuplíkem a přemýšlíte, pro co jste sem vlastně šli.

Nebo když si nemůžete vzpomenout, kam jste dali klíče od auta, prohledáte celý byt, ale nakonec zjistíte, že klíče, které hledáte, byly celou dobu na věšáku, kam je vždy dáváte. Takové situace zná určitě každý. Jakmile se na někoho koukáte, je vám do smíchu. Ale když se tohle stane vám, cítíte se zrazeni svým mozkem.

Moje babička bere léky proti zapomínání. Vyzkoušela levné, ale i drahé. Nezabíraly na ni. Měla by je snad brát víckrát denně? Nebo ve větších dávkách?

Můj uspěchaný den

Bára Vejdělková, 9. B

Spím a mám krásný sen. Jen nechápu, co mi to v něm tak otravně píská. Sakra. To zvoní budík. Je časné ráno a mně se nechce vstávat. Chvilinku se převaluji v posteli. Najednou se mi v hlavě roztáčí kolotoč myšlenek: Je moc hodin. Nemám čas. Nestihnu to. Ten budík se vážně zbláznil. Místo chvilinky se válim už 7 minut.

Na vypravení do školy mám hodinu. S cestou hodinu a půl. Prostě spoustu času. Přesto skoro každé ráno nestíhám. Znáte to, ne? 5 minut sem, 5 minut tam. Za ten čas se dá stihnout spousta věcí, ale nakonec stejně vyběhnu z domu s každou ponožkou jinou.

Ve hbitém tempu přicházím do školy. Vyučovací hodina má 45 minut a mně to přijde jako věčnost. Čas se táhne pomalu, jako žvýkačka přilepená na botě. Následuje přestávka. Sotva se vzpamatuji z toho 45 minutového pekla, je začátek dalšího. V tu chvíli si uvědomuji, že jsem přišla o 10 minut svobody. A tak se to střídá až do tří hodin.

Spěchám domů. Sotva si vyndám věci z tašky, jsou čtyři. Nasvačím se a připravím si věci do školy. Je pět hodin. Kde jsou minuty? Najednou čas skáče po hodinách. Napíšu úkoly a prolétnu sešity, abych si zopakovala minulou látku. Uslyším štěkat psa. Jdu za ním a jeho pohled mi říká: Neflákej se a pojď už taky za mnou. Nevěřicně se zahledím na hodiny. Cože? To už je tolik? Ručičky hodin uhánějí, jako by mezi sebou závodily. Menší ručička se nedokáže smířit s tím, že je pomalejší, a tak přidává a přidává a přidává... Vracím se do reality.

Je deset hodin a jdu spát s pocitem, že je za mnou další uspěchaný den a já jsem nic nestihla. Uléhám s úmyslem, že zítra zvládnu vše v klidu a pohodě. Těsně před usnutím doufám v krásný sen, ve kterém budu mít spoustu času. Spím a zdá se mi, že běžím v Praze Maraton.

Stres

Lenka Zuchová, 9. B

Hodně dlouho jsem přemýšlela nad tím, s jakým problémem se denně potýkám. Když se řekne slovo problém, jako první mě napadnou takové ty celosvětové problémy, jako je týrání zvířat, odpady a tak dále. Ale to se sem asi moc nehodí. Po chvíli přemýšlení mě napadl: stres. Ti lidé, kteří nemají problém vyfuknout před lidmi proslov, který by zabral celý papír, mi teď nebudou rozumět. Ale lidé, kteří při přednášení básničky div neomdlévají, ruce se jim klepou tak, že se ani nemůžou podívat na papír pro náповědu, protože by stejně nic nepřečetli, vědí, o čem mluvím.

Hodně lidí tvrdí, že na stres musíte metodou: cvičit, cvičit, cvičit. A já se vážně snažím. Každý rok říkáme ve škole dvě aktuality. Recituje

básničky. Děláme různé projekty, kdy musíme mluvit před lidmi. Například teď nedávno jsme se třídou dělali projekt o 1. světové válce, kdy jsem dostala nehorázně dlouhou básničku a zároveň jsem na ní hrála scénku. No věřte mi, nervozita ze mě jen sálala. Co když se něco pokazí? Co když zapomenu text? A tisíce dalších otázek, které měmu klidu moc nepřidaly. Nebo když jsme dělali vánoční projekt na postavy, co chodí o Vánocích. Projekt jsme předváděli celkem 7krát a rozdíl v tom, jak jsem byla nervózní se od prvního představení až do posledního vůbec nezměnil.

Já vám tady sice vyprávím o stresu v podobě toho, že mluvíte nebo něco předvádíte před lidmi, přitom největší stres, co jsem zažila, byl u přijímacích zkoušek. Na stresu je nejhorší, že i když se něco perfektně naučíte, může vám pak najednou všechno vypadnout. No a u přijímacích zkoušek to není zrovna ideální.

Když luštíte křížovky, po úspěšném vyluštění vám vyjde tajenka. Já bych teď taky potřebovala takovou křížovku s tajenkou, kde by v tajence stálo, jak na stres vyzrát.

Žáci osmých ročníků měli napsat slohovou práci jako vypravování, ve kterém se v příběhu ukáže platnost vybraného přísloví a nebo rčení. Příběhy měly být z reálného života, což pro některé žáky byl problém, neboť často ve svých příbězích utíkají do světa fantazie. Přesto se některé práce vydařily, což můžete sami posoudit.

Mgr. Lenka Švarcová

Lež má krátké nohy

Dominika Drahotová, 8. A

Sedím na verandě a přší. Kapky tečou po střeše a slyším, jak lehce padají na zem. Přemýšlím o tom, jakou mám úžasnou rodinu. Úžasného přítele, kamarády. Hlavně přemýšlím o tom, jak mám úžasného přítele. Jsme spolu rok a klapě nám to. Je chytrý, hodný, chová se ke mně hezky. Až je to podivné. Nikdy jsem si nemyslela, že najdu takhle úžasného kluka.

Jednoho dne mě pozval na rande do kina. Každý večer před spaním jsem si vytvářela příběhy, jak bych chtěla, aby to dopadlo. Každý den jsem se na to víc a víc těšila. Další den jsem šla ven s mojí nejlepší kamarádkou. Šli jsme se projít. Najednou mi zazvonil mobil! Volal mi přítel. Potěšilo mě to. Chtěla jsem slyšet něco hezkého. Místo toho jsem slyšela v mobilu: „Lásko, promiň, nemůžu jít do kina, jsem nemocný.“ Odpověděla jsem: „To je dobrý, půjdeme někdy jindy.“ Tipla jsem to, a rozbrečela jsem se, cítila jsem smutek. Možná i nenávisť. Moc jsem se na to těšila. Jak budem jíst popcorn z jednoho kelímku.

Další den jsem byla s kamarády venku. Prohlíželi jsme si sociální sítě. Vykřikla jsem: „Páni! On se vyfotil s nějakou pěknou holkou!“ Zrudla jsem, vypadala jsem, jak rajče. Uvědomila jsem si, že mi lhal, myslela jsem si, že je mezi námi důvěra. Ale asi nebyla. Prý s tou holkou něco měl, a pořád má.

Rozhodla jsem se, že ukončím náš vztah, takhle to nebude pokračovat! Mluvili jsme spolu o tom a ukončili vztah. Ještě štěstí, že lež má krátké nohy.

Je to hlava dřavá
Karolína Skalická, 8. B

Den jako každý jiný. Přijdu domů ze školy. Rodiče mi řekli, ať jdu pustit ovce, aby se napásly. Jako obvykle odpovím, že se mi nechce. Ale oni na to, že když jím já, budou jíst i oni.

Tak jsem je šla pustit z ohrady, zavolala jsem si na pomoc psa, který se jmenuje Max. Pustila jsem ovce a začala jsem poslouchat písničky. Zrovna hráli moji oblíbenou, takže jsem nedávala pozor. Otočím se a ovečky nikde. Chodím po zahradě, jestli je náhodou nevidím. Ale nikde nic.

Zavolám na pomoc Maxe, ale on nikde. Najednou jsem ho uslyšela štěkat. Jako kdyby to přicházelo z louky. Vyběhla jsem na louku, ale nikde nebyl. Zavolala jsem: „Maxi!“ Najednou vidím, že se u lesa na kopci něco hýblo. Došla jsem k lesu, vůbec jsem ho neviděla. Volám znovu: „Maxi!“ A najednou ho vidím, jak ke mně běží. Byla jsem moc ráda, že jsem ho našla. Potom jsme šli domů. Máma se mě zeptala: „Tak co ovce?“ V tu chvíli ve mně hrklo. Řekla jsem, že jsou v pohodě. A rychle jsem je s Maxem šla hledat. Šli jsme k lesu. Už se začala stmívat, strach už na mně padl.

Poslala jsem Maxe, aby je našel. Měla jsem obrovský strach, co když je nenajdem? Najednou chytil stopu. Rychle jsem běžela za ním. Začal štěkat. V tu chvíli mi došlo, že jsme blízko. A opravdu za zatáčkou byly.

S Maxem jsme je odvedli domů a zavřeli je v ohradě. Naštěstí se nikdo nic nedozvěděl.

Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá
Kristýna Čtveráčková, 8. A

Zrovna dnes máme fyziku. Proč?! Takhle jsem naštvaná každý čtvrtek a pondělí. Strašně se bojím, že dostanu špatnou známku. Naposledy jsem dostala z písemky pětku a čtyřku. Máma mi řekla, že jestli dostanu ještě jednu špatnou známku, budu mít zaracha. Jediný, kdo z naší třídy umí fyziku, je moje kamarádka Petra. Strašně jí to závidím.

Ve škole byl docela klid. „Ahoj“, pozdravila jsem Petru a usmála se na ni. „Mohla by si mi prosím vysvětlit dneska odpoledne fyziku?“, zeptala jsem se. A Petra mi odpověděla: „Ale já...., no víš, já už něco mám.“ Ona mi nechce pomoci? „Co máš?“ „A ona ze sebe vykoktala: „Já už doučuju Aleše, promiň.“ Ohromeně na ni zírám. Vždyť se o tom nikdy nezmínila.

U oběda jsem seděla u stolu zrovna s Alešem a tak mi to nedalo a zeptala jsem se ho, jak mu jde doučování s Petrou. A on mi odpověděl: „Jaký doučování? O ničem nevím.“ To mě dostalo, to je tedy kámoška. Proč mi nechce pomoci? Máma mi fyziku vysvětlit neumí a táta není v jednom kuse doma. Snažila jsem se učit sama, ale prostě mi to do hlavy nelezle. Těhle látku musím rozumět, ale k tomu bych potřebovala pomoci Petry.

Několik dní uběhlo, fyziku stále neumím, ale z češtiny mám samé jedničky. Jednou o přestávce za mnou přišla Petra a zeptala se mě: „Nemohla bys mi vysvětlit tu poslední látku z češtiny? Prosím, mám z ní dvě čtyřky.“ Pak jsem si ale vzpomněla na den, kdy mi lhala, aby mě nemusela doučovat. První věc, která mě napadla, byla: „Promiň, Petro, já se musím učit fyziku, vždyť víš, že z ní mám špatné známky. Ona na mě udiveně koukala, jako kdybych spadla z vesmíru, a já jsem jen nadnesla: „Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.“

Žáci sedmých ročníků se pokusili ve své slohové práci vymyslet příběh na téma „Jak se na světě objevil/a...“

Zadání se všem líbilo a pro svou práci si žáci vybírali nejen netradiční předměty (plyšák, boty značky Nike, lopata, židle, žvýkačka, vozík, hřeben, pila, mísa ...), ale přemýšleli i nad tím, jak se na světě objevila firma Baumax nebo třeba stolní tenis.

Mgr. Lenka Švarcová, Mgr. Lenka Králová

Jak se na světě objevil plyšák

Eliška Hořínková, 7. B

Kdysi dávno lidé věřili všelijakým pověrám. To lidé nosili různé talismany a štítky. Jedna pověra říkala, že když vedle vás usne čistě bílé kotě, tak si pro vás přijde přišera, co žije pod postelí.

Těto pověry věřily hlavně děti. Proto si do postele opravdu braly bílá kořata. Smůla byla, že na posteli moc dlouho nevydržela. Nejčastěji vyskočila oknem, nebo se schovala za skříň.

Jeden tatínek si řekl, že vyrobí pro své děti podobné koťátko, aby se děti v noci nebály. A protože to byl řezbář, tak se rozhodl kotě vyřezat ze dřeva. Sehnal si lipový špalek, který byl pomokřen svěcenou vodou. Nejdříve vyřezal hlavu, potom tělo a nakonec nožky a ocas.

Když měl hotovo, ukázal své dílo dětem. Těm se kočka líbila. Když se ale ráno probudily, říkaly tatínkovi: „Tatínku, ta kočička je moc tvrdá, opravdová je měkká a hebká.“

Maminka řekla: „Vlna je také měkká a hebká, tak vám kotě upletu.“ Když byla hotová, svůj výrobek dětem podala. Těm se tato kočka líbila ještě více než tatínkova dřevěná.

Každý den děti usínaly vedle pleteného kotěte. Také mu daly jméno Plyšák. A když děti vyrostly, daly Plyšáka svým dětem, aby se nebály jako ony.

Jak se na světě objevili ježci

Alice Havelková, 7. B

Byl jeden malý klučina a ten se cítil strašlivě osamělý. Rodiče na něj neměli čas a neměl ani žádné kamarády. V té době se ještě věřilo na nadpřirozené bytosti a pověry a malý chlapec na ně také věřil.

Jednou, když si hrál v háji plném stromů, povzdychl si: „Kéž by tu byl někdo se mnou! Někdo, kdo by si se mnou hrál a bránil mě.“

Po chvíli uslyšel, jak něco šustí mezi stromy. Ohlédl se a uviděl, jak z nich vystupuje zvláštní bytost. Nohama se nedotýkala země a byla obklopena září zelené barvy.

Po chvíli sebou chlapec trhl, protože na něj bytost promluvila medovým hlasem: „Vážně si to přeješ?“

„A-ano. Přeju. Kdo jsi?“

„Já jsem Makoš. Bohyně Země a úrody. Takové přání bych ti mohla splnit, jelikož jsi v mém háji splněných přání a zde já plním lidské tužby, jsou-li využity v dobrou věc a nikoli v špatnou,“ odpověděla mu

Makoš. „Tak co si tedy nejvíce přeješ?“

„Mít někoho, kdo by byl stále se mnou a ochraňoval mne.“

„Dobře, máš ho mít!“ pronesla Makoš a natáhla se pro kaštan obalený vrstvou jehliček a utrhla ho. Poté natáhla dlaň, do plodu foukla a mezitím, co se kutáel na zem, se měnil v malého tvora.

Nejprve se zvětšil, zhnědl, jehličky se mu prodloužily, vyrostl mu čumáček a tlapky, na čumáčku mu narostly černá očka a pak se zastavil, rozbalil se a s hlasitým dupotem přiběhl ke klučinovi. „Zde je. Neboj, neublíží ti. Když ho podrbeš na bříšku, bude nejšťastnější. Svým vzhledem ostatní odradí a dupotem stejně tak, protože bude působit jako nějaké velké zvíře a nikdo ti neublíží. Ale jinak je vlastně neškodný.“ Makoš se usmála a otočila se. „Děkuji!“ Zakřičel na ní ještě chlapec, ale nebyl si jistý, jestli ho slyšela.

Tvoreček okolo něj mezi tím cupital a vydával legrační zvuky. Klučina ho vzal do dlaní a odnesl ho domů.

A od té doby po světě cupitají, pardon dupitají, malí ježatí tvorečci, kterým říkáme ježci.

Jak na svět přišel první hřeбен na vlasý

Adéla Pohůnková, 7. B

ANEŽKA SOCHURKOVÁ, 6. A

Kdysi dávno, když na světě žili ještě sami králové a princezny, žil v chatce v lesíku jeden starý, moudrý poustevník. Asi si dokážete představit, jak takový poustevník vypadá. Dlouhé vlasy, vousy, staré oblečení, možná může být i trochu vyhublý, protože se živí jen tím, co les dá. Náš poustevník se jmenoval Ctirad a byl starý už skoro 80 let. Jak už jsem řekla, byl velice moudrý a lidé k němu často chodili pro radu nebo proto, aby jim namíchal nějaký léčivý lektvar.

Jednoho dne ke Ctiradovi zavítal i pan král. Už dlouho vedl válku s králem z vedlejší země a už mu docházely peníze i síla mužů, prostě už nedokázal vést válku dál, a proto požádal poustevníka o pomoc. Poprosil ho o nápoj, po kterém budou mít všichni jeho bojovníci velkou sílu.

Ctirad věděl, že příprava lektvaru bude velmi složitá, a tak se dal rychle do práce. Už byl skoro hotový, když najednou zjistil, že mu chybí jedna z nejdůležitějších přísad - pero ze sovy. Chytrý poustevník věděl, že sovy loví převážně v noci a ve dne většinou spí, a tak si řekl: „Už je skoro večer, půjdu se zatím

připravit. Sovy sedávají na stromech s hodně větvemi, tak by bylo vhodné si něčím svázat vlasy a vousy.“ Inu vzal si provázek a přivázal si ho na vlasy tak, aby mu je vítr nerozfoukal. To samé udělal i s vousy.

Když začala být tma, vydal se do lesa. Měl štěstí, hned po chvíli, co šel, spatřil sovu. Bohužel byla dost vysoko. Poustevník si řekl, že to zvládne, a začal lézt po stromě. Najednou cítil, jako by ho někdo chytil za vlasy. A ejhle, on se mu provázek zachytil o strom. Musel si ho rozvázat. Lezl dál, ale sova si ho všimla a slétla dolů na kef. Poustevník zabědoval a slezl také dolů. Vydal se křovím přímo k sově. Najednou se mu ale jeho dlouhé vlasy zamotaly do křoví. No to byla bolest! Poustevník řev v sobě držel, aby nevyplašil sovu znova. Zkusil vlasy pomalu vymotávat, ale nešlo to.

V tom dostal nápad. Rozmotal si provázek z vousů a ulomil potichu tlustý kus klacíku a k tomu ještě malé větvičky. Přivázal je k sobě a udělal tím něco, co vypadalo jako hrábě, jen bez násady. Projel si tím vlasy a ono to fakt šlo! Stačilo to párkrát zopakovat a byl vymotaný. Šikovnou věcici si schoval do vaku a konečně chytil sovu. Došel zpět do chaloupky, kde bydlel, a dodělal nápoj.

Druhý den ráno se pro lektvar zastavil pan král. Poděkoval poustevníkovi, a pak si všimnul něčeho nového: „Poustevníku, včera si měl takové zacuchané vlasy, ale dnes je máš nádherně rovné! Čím to je?“ Poustevník začal vyprávět svůj věřejší příběh, i jak vyrobil tu věc. Královi přišla senzační. Hned ji koupil a vzal si poustevníka s sebou na zámek, aby jich vyrobil víc. Tak se i stalo. Tuto věc teď všichni známe pod názvem hřeбен.

Jak vznikl deštník

Karolína Nováková, 7. B

Kdysi dávno lidé neznali deštníky. A život bez deštníků byl mnohem těžší. Když začalo pršet, lidé nevystrčili ani nos.

Až na chlapce jménem Lojzík. Ten stále někde běhal a skotačil. Byla krásná sluneční neděle a Lojzík nevěděl, co by mohl dělat. Šel, chvíli si kopal s kamínkem, chvíli si zase pískal a jak si tak píská a pobrukuje, ani si nevšimne, že se začíná smrákat.

Najednou leje jako z konve. Lojzík utíká do nejbližšího lesíka, že se schová pod stromy. Běží. Přes déšť nevidí na cestu. Bác!! Lojzík zakopl o kořen mohutného stromu: „Au.“ Vzdychá ležící Lojzík na zemi a tváře má špinavé od bláta.

Prstem si popondal brýle. A jak tak kouká, před ním je krásná muchomůrka. Dlouho si ji prohlíží, potom ho, ale něco napadlo. Sáhł pod muchomůrku a pod ní byla suchá tráva. Vstal a ještě chvíli čekal, než se déšť uklidní. Potom rychle pelášil.

Doma se usušil a snědl večeři, kterou mu maminka připravila. Vlezl na půdu a cosi hledal: „Mám to?!“ vypískl Lojzík a celý rozzářený vyndal dřevěnou hůl po dědečkovi. „A kde bych mohl sehnat..... No jistě moje staré kolo.“ Oprášil ho, a začal, ze zadního kola vyndávat železné dráty, ze kterých mu vzniklo půlkolečko. Poslední co si vzal, byla maminčina sukně, tu v pase stáhl, co nejvíce to šlo, aby tam ani skulinka nezůstala a natáhl ji přes půlkruhovitě dráty. A ještě dospod přidělal hůl, která sloužila jako držátko. A bylo to hotové. Lojzík měl radost, že už nezmokne.

A tak vznikl první deštník. A lidé mohli být venku i v dešti.

Jak vznikl cedník

Martin Houda, 7., A

To takový malý kluk, jmenoval se Matěj, měl rád vařený hrášek. Vždycky si vhodil kuličky hrášku do vody a dal uvařit.

Hrášek mu nejvíce chutnal ještě hodně teplý. Lovil ho lžící ve vodě, často ho přitom páčila ruka od vřící páry. To byla doba, než některou kuličku ulovil. Měl na to takový starý hrnek s uchem a velikou lžící.

Jednou si dal zase hrášek vařit, pak postavil hrnek na stůl a sedl si k němu, že bude jíst. Sedí a najednou kouká, že se kolem hrnku pomalu dělá na stole kaluž. Hrnek byl už hodně opotřebovaný a na dně se udělala malá dírka.

Ale bylo to moc zajímavé, protože voda z hrášku pomalu dírkou otekla a Matěj mohl krásně nabírat na lžici horké kuličky a jíst jednu lžici za druhou.

Druhý den pak přemýšlel, co kdyby těch dírek bylo víc, vše by bylo ještě rychlejší.

Hřebíkem udělal do hrnku další dírku a tak vznikl cedník.

Kotva

Matyáš Vejďělek, 7.A

Byl jednou jeden horník ze Švédska, kterému nabídli pracovní místo v dolech na Islandu. Horník přemýšlel a nevěděl, jak se rozhodnout. Jedné noci se mu zdál sen, ve kterém mu řekl jeho otec,

že nemá co ztratit. Je sám a může si přivydělat. Ráno si vzal horník krumpáč s lopatou a honem utíkal nabídku potvrdit.

Dalšího dne přešel do Norska a vypluli s lodí. Třetího dne plavby je stihla veliká bouře. Kapitán na mapě našel místo, kde bude voda nejkldnější a vydali se tam. Bouřka házela s lodí jako s kusem papíru. Najednou se kapitánovi v rukou zlomilo kormidlo. Loď byla neovladatelná a plula přímo do středu bouře. Museli zastavit. Nikdo však nevěděl jak, a na palubě zavládl chaos.

V tom napadlo něco horníka. Vzal provaz a přidělal ho na krumpáč. Hodil ho přes palubu a krumpáč se zabořil do země. Poté stačilo jen konec provazu přivázat k zábradlí.

Loď stála na místě. Bouři v klidu přečkali a horníkovi všichni děkovali za záchranu.

Mezi námořníky se provaz s krumpáčem rozšířil a vylepšoval se do podoby, jak tento předmět známe dnes – lodní kotva.

Vypravování s žáky 6. tříd psala p. uč. Lenka Králová

Pověst o Milhartě

Jana Kratochvílová, 6. B

Byla jednou jedna dívka a ta se jmenovala Milharta. Byla velice známá, ale ničím dobrým. V těch dobách se věřilo na čarodějnice a říkalo se, že když byla Milharta malá, tak její matka zmizela a nikdo ji už nikdy neviděl. V té době se ztratilo pár dětí, a tak všichni považovali Milhartinu matku za čarodějnici. Milharta žila sama, otec jí umřel, když byla ještě dítě a o matce víte.

Jednou se zamilovala do uhlíře. Byl to statný chlap, velice pěkný. Měli se velice rádi.

Po několika měsících byla svatba. Byl večer před obřadem a Milharta došívala svoje svatební šaty, když oknem uviděla svého milovaného, jak jde cestou kolem jejího domu s jinou dívkou. Myslela si, že to je jeho sestra, ale když se po chvílce začali objímat, velice znejistěla. Po chvíli se rozloučili a dali si pusy. Milharty se zmocnil nepopsatelný vztek: „Tak já tady šiji svatební šaty a on si za mými zády je s jinou!“ Milharta vyběhla ze dveří ven a zakřičela na uhlíře: „Zradil ji mě s dívkou jinou, ty za to budeš platit!“ A utekla do lesa. Nikdo Milhartu neviděl dva měsíce.

Když se většba uhlířovi nevyplnila, oženil se uhlíř s tou dívkou. Měli spolu dvě malé děti. Kluka a holčičku. Měli z nich obrovskou radost.

Jednou je dali spát a šli si lehnout. Jakmile zhasli lampu, ozval se dětský pláč a dveře se zabouchly. Okamžitě se šli podívat na svoje děti. Nebyly tam. Druhý den o tom věděla celá vesnice. Někdo našel na cestě tajemný nápis: „Ty zaplatíš si tu největší daň.“ Uhlíř věděl, že se Milharta pomstila. Okamžitě šel hledat svoje děti. Žena ho prosila, ať neodchází, ale uhlíř šel.

Po dvou letech už nikdo nevěřil, že se uhlíř vrátí. Jeho žena se zbláznila. Od té doby je v Janovicích dům, který možná znáte. Má tajemnou zahradu a nachází se nedaleko naší školy...

O pilné včeličce Anetce

Tereza Králová, 3. A

Na louce i v zahradě na stromech se v jednom kuse ozývalo hlasité bzučení. Včelka Anetka bzučení taky prováděla, a to velmi hlasitě a rytmicky.

„Jak to jen paní profesorka včelička říkala?, “ dlouho přemýšlela Anetka. Z pestíku na tyčinky? Nebo obráceně? Ano!

Na kartáčky se mi už sám pyl přilepil a na pestík si jen stoupnu a je opyleno! Do korunních listů už jen zapáchnu sosáček! A jak řekla, tak udělala. Pak vletěla do úlu, který byl nedaleko.

„Ahoj, Anetko!“, ozvalo se. „Ahoj,“ řekla Anetka. Z rohu se vyplížila baculatá včelka. Vtom včelku poznala. „Ahoj, obranářko Olinko! Vůbec jsem tě nepoznala,“ řekla Anetka. „Tak leť do kuchyňky k plástvím,“ řekla Olinka. „Ahoj,“ dodala Anetka. Tak letěla. Konečně tam byla. Kuchařka Miluška právě ochutnávala med, který čerstvě udělaly.

„Výborný,“ lichotila. Pro Královnu jako dělaný.

„Ukaž mi ten svůj nektar, Anetko,“ řekla Miluška. Anetka do plástve vylila sosáčkem sladkou šťávu. Anetko, to je ale šťávy. Hned co z ní uvařím med, dám ho Královně. A řeknu, že jsi ho donesla ty! A tak taky udělala.

Královna právě přikázala obranářkám, aby vyhodily trubce. Do zimy daleko, ale ať si nezvykají. Další hladový krk v úle. Ani za mák, myslela si Královna.

„Miluško!“

„Dobrý den, Královno, já...nesu Vám med...med!“

„Ale to je skvělé! Kdo mi udělal takovou dobrotu?“ zeptala se Královna.

Miluška odpověděla: „No přece naše Anetka, pilná včelka.“

* NOVINY Z HODINY * NOVINY Z HODINY *

O králi Karlu IV. napsali žáci 4. B pod vedením p. uč. Vilímkové

Karel IV *Hana Vojtová*

Karel IV se narodil 14. května 1316 a zemřel 29. listopadu 1378.

Karel IV byl syn dědičky Přemyslovců Elišky a českého krále Jana Lucemburského. Karel byl původně pokřtěn jako Václav, jméno Karel přijal při biřmování během své výchovy ve Francii po svém strýci a kmotrovi Karlu IV Sličném. Karel IV patřil mezi nejvýznamnější panovníky vrcholného středověku. Byl neobyčejně vzdělaný a inteligentní, plynně hovořil pěti jazyky, Svou moc využil ke zkonsolidování českého státu, který byl od jeho doby známý jako Koruna česká.

Král Karel IV *Hana Vojtová, Karolína Rytinová*

Žil jednou jeden pán
a byl to vzácný král.
Uměl pět jazyků
a nedělal paniku.

Bydlel na hradě Karlštejně,
korunu nosil samozřejmě.
Zůstal nám po něm Karlův most,
chránit zemi byla jeho povinnost.

Založil Karlovu univerzitu,
byl vzdělaný a neměl nervozitu.
Měl čtyři krásné ženy,
dvě z nich stejné jméno měly.

Uměl hovořit cizími jazyky
a v jeho rodině byly dobré zvyky.
Vládl spravedlivě a poctivě,
nechoval se lítostivě.

Karel IV *Jan Kratochvíl, Lukáš Zámyslický*

Byl jednou jeden král,
jak se vlastně jmenoval?
Jmenoval se Karel IV.
a rozhodně byl vzdělaný.

Čtyři manželky měl,
protože hodně dětí chtěl.
Vybuodoval sídlo v Praze,
kde mu bylo velmi blaze.

Karel IV *Marie Vašková*

Karel IV byl český král,
přišel do země velmi mlád.
Byl to chytrý král
čtyři nevěsty si za ženy vzal.

Karel IV stavěl rád
zůstalo po něm památek pár,
nejkrásnější Karlův most,
je to Prahy největší skvost.

LENKA HORÁKOVÁ, 7.A

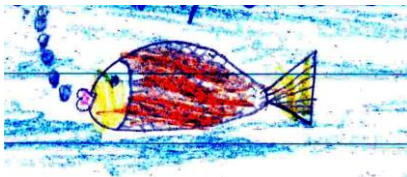
* ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ *

Básničky žáků 3. A vznikly pod vedením
p. uč. Petraskové

Rybička

Lukáš Jeřábek, 3. A

Dneska v našem rybníčku,
chytil já jsem rybičku.
Chtěla hodit rychle zpět,
že mi splní přání pět.
Já měl jenom jedno prostě,
ať vše voní, krásně roste.
Ať jsou všichni veselí,
a ne tváře kyselé.
Snad ta ryba slovo splní,
když už píšu báseň o ní.

Příroda

Tereza Králová, 3. A

Příroda je kouzelnice,
vytvoří svět plný krás,
takže je mi někdy líto,
jí ty krásné plody krášt.
Dojede až do vesnice
v pozlaceném kočáře,
jablíčko a slunečnice
vymalovat dokáže.

Už je podzim

Markéta Vokolková, 3. A

Už je podzim, listí padá,
je ho plná zahrada.
Ježeček se k spánku chystá,
je tu smutná nálada.
Podzim už je tady zase,
děti pouští draky.
Tažní ptáci odletěli, po nebi jdou mraky.

Básničky s historickou tematikou vznikly v hodinách dějepisu p. uč. Landové

Zkoušení

A. Nosálová, K. Žohová, 8.C

Když zvonek zazvoní,
do třídy hned vejdou,
na povel posadí
a do ruky tužky vezmou.
Učitelka před tabulí,
zkoušení si chystá.

Všichni už jsou vystrašení,
kdo to zase schytá.
K tabuli jde Pepík,
a už dostal otázku:
kdo byl Mikoláš Koperník
hnedka začne od začátku.

Astronom to šikovný byl,
a co všechno učinil.

Slunce středem vesmíru je,
každý si to pamatuje.

Jednička se v žakovské
vyjímá,
Pepíček si libuje.
Maminka se usmívá
a tatínek tancuje.

*** ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ ***

Napoleon

J. Plechatová, Š. Novotný

Pocházel z Korsiky,
neměl žádné zlovyky.
Velkou představivost měl,
vládnout světu chtěl.

Ve škole se mu smáli,
vojevůdce v něm neviděli.
Dobrým žákem byl,
zásady své ctil.

Po pádu vždy vstal,
soupeře se nebál.
Císařem se stal,
nic náhodě nenechal.

Válečným hrdinům tituly dával,
nic za to nežádal.
Stavěním nových cest, kanálů,
upravováním přístavů
si získal srdce občanů.

Nad tiskem, mluveným slovem,
vládu tajné policie svěřil.
Ta vše hlídala,
Státní zájmy upřednostňovala.

V bitvách vyhrával,
nové intriky poznával.
Volnost, rovnost, bratrství,
to je naše společenství.

Dobytím Bastily to začalo,
bitvou u Waterloo to skončilo.
Dokud žil,
nositelem naděje byl.

Vojákova poslední bitva

J. Jicha, L. Janda 8.A

Velitel čte rozkazy pluku
Každý voják má u hlavy ruku
Poté si každý lokne nápoje
A už táhnou do boje

Vojáci se v zákopech skrývají
Na svou smrt čekají
Dělostřelectvo je připraveno
Na nepřitele má spadeno

Vojáci se naposled napili kořalky
Aby si dodali aspoň trochu morálky
S kořalkou v břiše jdou do věry
Bezhlavě vpřed čekaje popravý

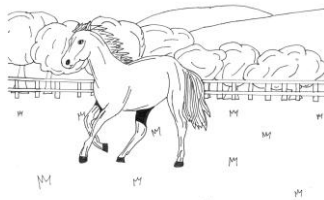
Kulky létají a rozbíjí těla
Nepřítel znovu nabíjí děla
Vojáci tiše leží mezi krátery
Bez rozloučení a bez pokory

Motivaci k příběhům na dvě písmenka získali žáci v hodině dějepisu s p. uč. Landovou

Machek a Mánes

Tereza Grossová, 8. A

Malíři Machek a Mánes malovali obdivuhodné obrazy. Mnoho malých obrazů malovali olejomalbou. Olejomalbou malovali ovoce, moře a mýtiny. Obrovské obrazy malovali mikrotužkou. Málokterý obraz měl ornamenty. Mnoho obyvatel obrazy obdivovalo, ovšem malé množství odkoupilo.

ELIŠKA PROCHÁZKOVÁ 6. B

* ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ * ZELENÉ PEŘÍ *

Limeriky (podle irského města Limericku) jsou humorné básně, které mají pevnou pětiveršovou stavbu zakončenou pointou. Podobnou stavbu měly irské lidové básničky. O rozšíření limeriku se v 19. století zasloužil Edward Lear, jehož autorské texty jsme si v hodinách literatury četli.

Na základě četby si žáci osmých ročníků zkusili vlastní autorské básně. Limeriky patří do nonsensové poezie, žáci tedy nemuseli přemýšlet nad obsahem, dodržet museli pouze stavbu básně.

Mgr. Lenka Švarcová

Jedna dívka z Polabí,
Čekala, až ji někdo pohladí,
vlasy si nemyla,
tím je odpudila,
což vyhnalo všechny z Polabí.

Anna Mašková 8. A

Byla jednou jedna žena
Nafoukaná jako fena.
Nechala si trvalou,
Na svou hlavu mrňavou,
Ta jedna paličatá žena.

Kateřina Andrllová 8. A

Byl jeden malý dědeček z Prahy,
který chodil všude celý nahý.
Když přecházel po Karlově mostě,
do vody studené spadl prostě.
Chudák mokrý dědeček z Prahy.

Karolína Matoušková 8. B

Jeden človíček na vesnici,
nosil v jednom kuse čepici.
Klidně v ní i spal
A nikomu ji nedal,
Ten divný človíček na vesnici.

Adriana Masarovičová 8. B

Jedna žena z pralesa,
Našla si homelessa.
Bydlela v jeskyni
A trávila tam hodiny.
Ta žena s homelesssem z pralesa.

Milan Šotka 8. B

Byl jeden dědeček z Prahy,
Který bydlel u Vltavy.
Vltava se vylila
a dědečka polila,
ach ten politý dědeček z Prahy.

Karolína Skalická, 8. B

VÁCLAV PUFLER, 8. B

VÁCLAV PUFLER, 8. B

*PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY * PERLIČKY*

- „Paní učitelko, mě u kvádrů nějak nejde vypočítat obsah a obvod.“ „To se ti nedivím, u kvádrů počítáš povrch a objem!“

Z prověrek:

- Hnízdový sval
- Vyjmenujte 2 zástupce pěvců: ptáček zpěváček
- Vyjmenujte dva zástupce dravců: čáp – loví žáby
- Vyjmenuj nějaké geologické děje: rejžování zlata
- Co je to nerost? Nerost je to, že to neroste.
- Zástupci ryb: pulec, mlok, tuleň. Savci: žralok
- Sportovní disciplíny: podlízání, skok do vížky

- „Co je to vláknina a kde ji najdu?“ „Je v mase a bělý kost.“
- „Kloaka je, že mají tekuté hovínko.“
- „Klokan vyprdne miminko.“
- „Klokan má vzduchovou bublinu ve vaku.“
- „Savci mají mléčnou blánu.“
- „Jak dělíme krokodýly?“ „Na masožravý a člověkožravý.“
- „Tasemnice způsobuje kýčání.“
- „Klíště přenáší Mensefalitydu.“
- „Klíště přenáší Celulitidu.“

ELIŠKA HOŘINKOVÁ, 7. B

- Žižka umřel při Byslavě.
- Důvod rozpadu Velké Moravy: Rozpadla se na několik roztržků.
- Jména mužů, kteří provedli atentát na Heydricha: Lenin, Putin, Hitler.
- Napadení Rakouska: 1938 Jan Šlus.
- „Co byl Černý pátek?“
- „Slevy na všechno!“
- „Zákaz pálit uhlí.“
- „Kde se našly rukopisy z r. 1817 a 1818?“ „V kometě!“
- „Co byly keltské duhovky?“ „Brýle!“ (Mince)

- „Kdo byli rodiče sv. Václava?“ „Karel IV a Blanka z Valois!“ „Táta Václav III a máma Ludmila!“
- *Zemědělské vynálezy:*
„Jařmo neboli jho.“ „Co je to neboli?“
- *Zkoumání klíčivosti semen:*
Žáci si přinesli loupanou rýži, pšeničné kroupy a předvařený hrách.
- „Mám předpoklady, abych bydlel dlouho u rodičů, protože jsem povaleč.“
- *Na výletě v Táboře u vodotrysků:* „Mně to připomíná takový ty americký záchody!“ „???“ „No, ty pisoáry, vlastně ne, bidety!“
- „Co napsal Erben?“ „Lovce Mamutů!“
- „NATO je spolek, který létá do vesmíru a zkoumá planety.“
- *Samostatná práce v ČJ:*
Učitelka: „Nekoukej na mne, ze mě toho moc nevykoukáš!“
Žák: „No, ono ani není na co koukat.“
Spolužák: „Co jsi to říkalš? Podívej se na sebe, ty také nejsi žádný krasavec!“

KAROLÍNA ADÁMKOVÁ, 6. A

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY

Matematická olympiáda

Okresní kolo:

Kategorie Z8

Do okresního kola postoupila: *Jarmila Plechatová z 8.C, skončila na 5.- 6. místě*
připravoval p. uč. J. Matuška

13 řešitelů, 7 úspěšných

Kategorie Z6

Do okresního kola postoupili: *A. Balátová a V. Přenosilová ze 6. B*
Agáta Balátová 6. B
17-22. místo Vendula Přenosilová 6. B
připravoval p. uč. J. Matuška

28 řešitelů, 22 úspěšných

Matematický klokan 2016

Cvrček:

1. místo	Krulišová Natálie	3.B	66 bodů	19.-21. místo v okrese
2. místo	Loužil Rostislav	2.B	67 bodů	19.-21. místo v okrese
3. místo	Vedralová Monika	3.C	57 bodů	19.-21. místo v okrese

Klokánek:

1.- 2. místo	Matoušková Kateřina	5.B	85 bodů	29.-33. místo v okrese
1. - 2. místo	Ondráček Lukáš	5.B	85 bodů	29.- 33. místo v okrese
3. místo	Veselá Klára	5.B	84 bodů	34.- 36. místo v okrese
4. místo	Čtveráček Vojtěch	4.A	83 bodů	37.- 39. místo v okrese

Benjamin

1. místo	Vejdělek Matyáš	7. A	88 bodů	7. - 8. místo v okrese
2. místo	Fantová Anna	6. A	79 bodů	16.- 17. místo v okrese
3. místo	Kmoch Josef	7. B	76 bodů	20. místo v okrese

Kadet:

1. místo	Čermák Michal	8.A	73 bodů	11.-13. místo v okrese
2. místo	Houda Ondřej	9.A	70 bodů	15.-18. místo v okrese
3. - 4. místo	Mašková Anna	8.A	69 bodů	19.-20. místo v okrese
3. - 4. místo	Pham Cao Thuyen	9.B	69 bodů	19.-20. místo v okrese

Pythagoriáda

Školní kolo:

6. ročník

nepokračovali do okresního kola – školní výlet

1. místo	Balátová Agáta	6.B	13 bodů	úspěšná řešitelka
2.- 3. místo	Fantová Anna	6.A	11bodů	úspěšná řešitelka
2. - 3. místo	Mašek Jan	6.C	11bodů	úspěšný řešitel

Okresní kolo:

5. ročník:

12.-13. místo	Matoušková Kateřina	9 bodů	úspěšná řešitelka
14. místo	Ondráček Lukáš	8,5 bodu	
20. místo	Pazdera Lukáš	7 bodů	

27 řešitelů, 13 úspěšných

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY

7. ročník

5. - 12. místo
15. - 18. místo
15. - 18. místo

Drahorád Michal
Havelková Alice
Štípek Štěpán

21 řešitelů, 4 úspěšní

7. A 7 bodů
7. B 4 body
7. B 4 body

připravoval p. uč. J. Matuška

8. ročník

11.-13. místo
11.-13. místo
19.-20. místo
23. místo

Mašková Anna
Novák Kryštof
Matoušková Karolína
Čtveráčková Kristýna

23 řešitelů, 10 úspěšných

8. A 8 bodů
8. A 8 bodů
8. B 5 bodů
8. A 2 body

připravovali p. uč. E. Hrabánková a J. Matuška

Bobřík informatiky

Pořadí úspěšných řešitelů za školu:

Mini

1. místo
2. místo
3. místo

Král Matěj 5. B 192 bodů
Matoušková Kateřina 5. B 160 bodů
Freyová Petra 5. A 145 bodů

Benjamin

1.- 2. místo
1.- 2. místo
3.- 5. místo
3.- 5. místo
3.- 5. místo

Skalický Tomáš 7. A 172 bodů
Trnka Vlastimil 6. B 172 bodů
Balátová Agáta 6. B 168 bodů
Štípek Štěpán 7. B 168 bodů
Vejdělek Matyáš 7. A 168 bodů

Kadet

1. místo
2. místo
3. místo

Havelka Lukáš 8. A 204 bodů
Houda Ondřej 9. A 184 bodů
Jirovská Kateřina 9. A 183 bodů

připravovaly p. uč. H. Blažková, D. Bohatcová a M. Závůrková

Recitace

Školní kolo:

1. kategorie - druhý a třetí ročník:

1. místo: Jan Poskočil 3. B
2. místo: Apolena Trmíková 3. C
3. místo: Lukáš Jeřábek 3. A

2. kategorie - čtvrtý a pátý ročník:

1. místo: Matěj Král 5. B
2. místo: Jonáš Dehbi 5. B
3. místo: Adéla Försterová 5. C

3. kategorie - šestý a sedmý ročník:

1. místo: Karolína Nováková 7. B
2. místo: Matyáš Vejdělek 7. A
3. místo: Tereza Vyhnánková 7. B

4. kategorie - osmý a devátý ročník:

1. místo: Radka Vilimová 9. B
2. místo: Martina Nešporová 9. B
3. místo: Nina Melcerová 9. A

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY

Okresní kolo:

Čestné uznání:

Radka Vilímová

připravovala p. uč. L. Švarcová

Olympiáda v ČJ

Do okresního kola postoupily K. Jirovská z 9. A a A. Nováková z 9. B

Okresní kolo:

Kategorie I.

8. – 11. místo

Anežka Nováková

9. B

17. – 23. místo

Kateřina Jirovská

9. A

30 soutěžících

14 bodů

12 bodů

připravovala p. uč. Švarcová

Florbal

Starší i mladší žáci postoupili z okrskového kola do okresního finále, které se konalo v Kutné Hoře.

Mladší žáci - okresní finále – 2. místo

Reprezentovali:

Šiml Matěj (G), Douda Lukáš, Drahota Vojtěch, Pazdera Radek, Roubíček Lukáš, Vondráček Tomáš, Vyhnánek David, Vyhnánek Jakub

Vzhledem k velké konkurenci se jedná o vynikající úspěch žáků naší školy.

Starší žáci - okresní finále – 5. místo

Reprezentovali:

Rezner Jan (G), Láška David, Plzák Jan, Mašín Jaroslav, Sellner Dominik, Verner Daniel, Verner Jakub, Vyhnánek David, Šusta Valdemar

McDonald's Cup

fotbalová soutěž pro žáky 1. stupně

Okresní kolo:

Mladší žáci:

2. místo:

Förster Lukáš, Litterbach Ondřej, Krejza Matěj, Staněk Matěj, Jeřábek Lukáš, Stehlik Karel, Marek Kristián, Prokeš Ondřej, Čermák Roman, Staněk Jakub, Jiřík Jakub

Starší žáci:

3. místo:

Jirovský Lukáš, Ondráček Lukáš, Pazdera Lukáš, Šusta Adam, Mejstřík Vojtěch, Roubíček Tomáš, Slavík Tomáš, Novotný Šimon, Dehbi Jonáš

Štafetový pohár (1. stupeň okres)

3. místo:

Jiřík Jakub, Růžková Ema, Barnátová Barbora, Filipová Anna, Starečková Eva, Novotný Šimon, Procházka David, Marek Kristián,

Ondráček Lukáš, Roubíček Tomáš, Dvořák Matyáš, Král Matěj, Hořinková Ema, Lanková Kateřina, Brožková Klára, Blahutová Daniela, Slavík Tomáš

NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY

Pohár rozhlasu 2016 (atletika družstev, okres)

závod družstev - **2. místo v okrese**

Čermák Michal, Vyhnánek David, Klouda Martin, Bareš Michal, Pazdera Radek, Bílek Ladislav, Šiml Matěj, Skalický Tomáš

Atletický čtyřboj 2016

závod družstev - **1. místo v okrese**

Vyhnánek David, Čermák Michal, Vyhnánek Jakub, Skalický Tomáš, Klouda Martin

Atletická olympiáda (jednotlivci)

1.místa a titul Přeborník okresu:

Rytinová Kateřina	PřD	výška	115 cm
Balátová Agáta	PřD	dálka	376 cm
Vyhnánek, Čermák, Bareš, Gross	HML	4x60 m	33,3 s
Verner Daniel	HST	dálka	514 cm
Plzák, Vyhnánek, Sellner, Verner	HST	4x60 m	30,8 s
Hajžmanová Alice	DST	koule	9,35 m

2.místa

Čermák Michal	HML	60 m	7,9 s
Čermák Michal	HML	150 m	18,6 s
Bareš Michal	HML	dálka	434 cm
Vyhnánek David	HML	koule	9,66 cm
Plzák Jiří	HST	150 m	19,2 s
Nováková Anežka	DST	disk	18,83 m

3.místa

Balátová Agáta	PřD	800 m	3:01,0
Gross Jakub	HML	60 m	8,3 s
Skalický Tomáš	HML	dálka	433 cm
Verner Daniel	HST	300 m	42,4 s
Vyhnánek Jiří	HST	1500 m	5:16,9

4.místa

Balátová, Rytinová, Přenosilová,			
Kratochvílová	PřD	4x60 m	39,9 s
Skalický Tomáš	HML	800 m	2:41,6
Bareš Michal	HML	300 m	50,6 s
Plzák Jiří	HST	60 m	7,9 s
Kmochová Natálie	DST	60 m přek.	12,8 s

5.místa

Kratochvílová Jana	PřD	800 m	3:20,6
--------------------	-----	-------	--------

*NAŠE ÚSPĚCHY*NAŠE ÚSPĚCHY * NAŠE ÚSPĚCHY*

Kratochvílová Jana	PřD	150 m	23,8 s
Rytinová Kateřina	PřD	dálka	359 cm
Bílková Vendula	DML	1500 m	7:26,5
Kmochová, Jechová, Černíková, Hajžmanová	DST	4x60 m	37,7 s

6.místa

Rytinová Kateřina	PřD	60 m	10,0 s
Sellner Dominik	HST	oštěp	25,91 m
Vilimová Radka	DST	1500 m	7:13,0
Černíková Tereza	DST	60 m přek.	13,7 s
Hajžmanová Alice	DST	disk	16,49 m
Nováková Anežka	DST	koule	8,43 m
Nováková Anežka	DST	oštěp	18,3 m

na sportovní soutěže žáky připravovali učitelé TV

Šachy

V Benešově se konalo **regionální kolo přeboru ZŠ a SŠ** pro okres Benešov a Kutná Hora. Reprezentovalo nás družstvo starších žáků v tomto složení:

*Jarmila Plechatová 8. C, Ondřej Houda 9. A, Kryštof Novák 8. A,
Marek Klepal 6. B, Vlastimil Trnka 6. B a Matěj Louda 4. B.*

Ve své kategorii, celkově z pěti družstev, obsadili nádherné **2. místo** a vybojovali si tak postup do krajského kola. V krajském kole se neumístili.

připravovala p. uč. Závůrková

Autorkou obrázků na obálce je A. Havelková ze 7.B